

τους, θά πάθαιναν ασφυξία από τούς καπνούς!
 'Ογδόντα περίπου δολογυμνοί άνθρωποι, άνδρες και γυναίκες, θήγkανε από τὸ καταρσίδι τους καὶ ἀνεβαίναν ἕνας-ἕνας στ' αὐτοκίνητα τῆς ἀστυνομίας, με μάλιστα κατακόκκινα, παραπατῶντας, ζαλισμένοι ἀπὸ τὰ ὄργανα καὶ ἀπὸ τὴν ἀγωνιώδη ἀγρυπνία, χωρίς νὰ ξέρουν γιατί οἱ χωρικοί τούς ἔφτυναν καὶ τούς ἔβριζαν... Οἱ χωροφύλακες πετούσανε στὸν καθένα τους κ' ἀπὸ ἕνα ρούχο, γιὰ νὰ σκεπάσουν τὴν ἀπόιαστική γυμνότητά τους.

"Ἄντερ" ἀπὸ δύο μέρες, ἄκουσα στὸ δικαστήριο τὸν Τάκε Καπούρα, τὸν ἀρχηγὸ τῶν δαιμονολατρῶν, ν' ἀναπτύσσει τὸ πνεῦμα τῆς «θρησκείας» του. Τὸ βλέμμα τοῦ μυστηριώδους αὐτοῦ ἀνθρώπου ἦταν θεοῦ, ἀποχαμένο σὲ μακρυνούς ὀρίζοντες... Ὁ Καπούρα δὲν ἤξερε οὔτε νὰ γράφει, οὔτε νὰ διαβάσει.

--Τὸ κακό πὺθ βασιλεύει σήμερα στὸν κόσμο—εἶπε, μεταξὺ ἄλλων, ὁ αἰρεσιάρχης—μονάχα μὲ τὸ κακό θά κατανηκῆθῃ. "Ὅποιος ἐξαπτεῖ τὸ κακό, ἐκμηδεύει τὸ Διάβολο πὺθ φέρνει μέσα του κάθε ἀνθρώπος! Λατρεύουμε καὶ ὑπηρετοῦμε τὸ Σατανά... γιὰ νὰ τὸν ἐξολοθρεύσουμε! Πρέπει νὰ κἀν καιεὶς καὶ κἀχρησι στὶς ἡθόνες, γιὰ νὰ τὶς ἀφίδιασῃ... "Ὅταν ἐξαναγκάσουμε μιά ὥραια κοπέλα νὰ δεχτῆ τὰ φιλήματα ἑνὸς ἀποκρουστικοῦ γέρου, τὴν κάνουμε νὰ σγαθῆ τὸν ἔρωτα καὶ νὰ μὴν εἶχῃ πειὰ τὸ νοῦ της διαρκῶς ἀπασχολημένο μ' αὐτόν.. Αὐτὸ εἶνε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ! Γιὰ νὰ πραγματοποιηθῆ ὁμοῦ τὸ θέλημα τοῦ, πρέπει νὰ λατρεύουμε πρῶτα με πάθος τὸ Διάβολο!...

Τὸ δικαστήριο δὲν συγκινήθηκε διόλου ἀπὸ τὶς ἐξηγήσεις τῶν Ρουμάνων δαιμονολατρῶν. Καὶ οἱ ὀγδόντα...γυμνιστὰι καταδικάστηκαν σὲ διάφορες ποινές, ἀπὸ πελὺμηνη φυλάκιση ἕως ματίγωσι.

Μὰ καὶ οἱ ἴδιοι οἱ δικαστὰι ἔφτυναν πολὺ καλά, ὅτι καμμιὰ δύναμι στὸν κόσμο δὲν θά μπορέσῃ νὰ ξεριζώσῃ ἀπὸ τὴ συνείδησι τῶν ἀφελῶν αὐτῶν Ρουμάνων χωρικών τὴν πεποιθήσι, ὅτι τὰ θδελαρῶν ὄργανα τους ἔχουν ἱερό σκοπό, καὶ ὅτι, δουλεύοντας τὸ Σατανά, ἐργάζονται γιὰ τὴ δόξα τοῦ Κυρίου! 'Ἡ δαιμονική θρησκεία πὺθ πιστεύουν, τούς ζαλίζει σάν χαοῖς, καὶ δὲν τους ἀφίνει νὰ σκεφθοῦν ψυχραῖμα καὶ λογικά. Καὶ ἡ καταδίωξις ἐκ μέρους τῶν ἀρχῶν, τούς κάνει νὰ νομίζουν πῶς εἶνε ἥρωες καὶ μάρτυρες μιάς 'Ἰδέας!...

ΕΥΘΥΜΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΠΩΣ ΕΥΡΙΣΤΗΚΕ Ο ΧΕΒΤΡΕΎ

Κάποτε, ὁ μέγας "Ἄγγλος κωμικός Κάρολος Χέβτρεῦ, μπαίνοντας στὸ πανδοχεῖο ἑνὸς ἀπομακρυσμένου μικροῦ χωριοῦ, εἶπε στὸν πανδοχέα:

—Ξέρεις, καλὲ μου ἄνθρωπε, εἰσθάναμα τρομερὴ φαγοῦρα σὸ πρῶσωπο. "Ἐχω μέρες νὰ ἐριστώ. Μοῦ δείχνεις πὺθ εἶνε τὸ κουρεῖο τοῦ χωριοῦ σας;

—Δὲν ἔγινε κουρεῖο στὸ χωριό μας, κύριε, τοῦ ἀποκριθῆκε ὁ πανδοχεύς, στενογορημένος. "Ἐνας μονάχα χωριανός μας ξέρει νὰ ἐυρίξῃ, ἀλλά...

—Ποῦ εἶνε; Δεῖξε μου γρήγορα τὸ σπίτι του! τοῦ φώναξε ἀνυπόμονα ὁ Χέβτρεῦ.

—Νά... ἀπέναντι. 'Ἡ ἀντικρινὴ πόρτα, εἶπε διαστακτικὰ ὁ πανδοχεύς.

'Ὁ Χέβτρεῦ ἔτρεξε ἀμέσως στὸ σπίτι τοῦ χωρικοῦ πὺθ «ἔξερει νὰ ἐυρίξῃ» καὶ, μόλις θρέθηκε μπροστὰ του, τοῦ ἐξήγησε τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέφώς του...

'Ὁ χωρικός, ἀφοῦ ἔμεινε σκεπτικός λίγες στιγμές, εἶπε στὸν ἐπισκέπτη του:

—Μοῦ κάνετε τὴ χάρι νὰ ἐαπλωθῆτε στὸ πάτωμα; Ὁ Χέβτρεῦ, νομίζοντας πῶς ἔτσι ἐυρίξαμε στὸ ἀπομακρυσμένο ἕκείνο χωριό, ἐαπλώθηκε στὸ πάτωμα κ' ὁ χωρικός τὸν ἔβρισε περίφημα!

"Ὅταν σηκώθηκε ὁ Χέβτρεῦ, δὲν μπόρεσε πειὰ νὰ κρατήσῃ τὴν περιέργειά του. Καὶ, δίνοντας στὸν ἄνθρωπο πὺθ τὸν ἐβρίσει ἔτσι παράξενα ἕνα ἀσημένιο νόμισμα, τὸν ρώτησε:

—Μὰ γιατί, ἀγαπητέ μου, με ἐαπλώσες στὸ πάτωμα γιὰ νὰ με ἐυρίσῃ;

—"Ἐτσι συνήθεια, κύριε... τοῦ ἀποκριθῆκε ὁ χωρικός. "Ἐγὼ δὲν ἐυρίζω ποτὲ ζωντανούς ἀνθρώπους. Ξυρίζω πεθαμένους! Κόκκαλο ὁ "Ἄγγλος κωμικός.

ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Βρασμένα κρεμμύδια εἶνε ἡ πιὸ κατάλληλη τροφή γιὰ ἕναν πὺθ κρεββατώθηκε ἀπὸ γρίπη καὶ θρίσκειται σ' ἀνάρρωσι.

Στους ρευματικούς εἶνε ὀφέλιμα τὰ σέλινια καὶ τὰ παντζάρια.

'Ἡ ὄφιες ινομιάτες θεραπεύουν τὴν χοληρικήτητα.

Τὸ μέλι εἶνε σπουδαῖο δυναμικὸ καὶ μάλιστα δταν τρώγεται με καρῦδια.

**ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ
ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ**

ΤΟ ΠΑΡΑΚΛΕΣΜΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

(Τοῦ 'Ιταλοῦ Α.Λ. ΜΑΝΤΖΟΝΙ)

'Ἡ δύστυχη μανούλα μου κοιτάει μετ' τὴν κληνὴ,
 Ἄν τὴν ζοφήσω δὲν μπορῶ κ' ἐγὼ τὸ μωριό μου
 Κ' ἂν ὁ σκληρός ὁ θάνατος τὴν πάρῃ τί θά γίνω;
 'Ἐδὼ στὸν κόσμο τ' ὄρασαν, ἔρημο, χωρίς ἔκείνη;

Θέ νὰ ζητῶ τὸ ψωμί, τὸ θράδι λίγη σκέπη,
 Ὡ, νὰ τὴν γιάτρευε ὁ Χριστός, 'Ἐκείνος πὺθ μὰς θάλει!
 Χριστέ μου, γιάτρεψέ τνε...καὶ σὺ 'ρσνε παιδάκι,
 Σπλαχνίσου με, τὸ δύστυχο, σπλαχνίσου με λιγάκι.

Κ' ἐοῦ στὸν κόσμο ἐσάθῃκες γιὰ νὰ τὸν δοκιμάσῃς,
 Μὰ χωρίς μόνον καὶ γονιὸ πῶς εἶχες νὰ περάσῃς;
 Ξαλόφρωσε τὴ μάνα μου, ἐλαφάρωσῃν, Χριστέ μου,
 'Ἀλλιῶς κ' ἐγὼ δὲν θά σοῦ πῶ τὴν προσευχὴ ποτὲ μου.

Κ' ἂν ἴσως δὲν θά γιάτρευθῇ καὶ τὴν ποθεῖς σιμά σου
 Ἄμει κ' ἐγὼ μαζὺ μ' αὐτὴν νάθῶ στὴν ἀγκαλιά σου!...

Ο ΚΑΠΝΙΣΤΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΤΣΙΜΠΟΥΚΙ ΤΟΥ

(Τοῦ Γερμανοῦ Ν. ΔΕΝΑΟΥ)

ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΙ

'Ἡ ἀμυγδαλιὲς ἀνθίβουε, Καὶ μετ' τὰ στήθια μου ἡ καρ-
 Τὸ ρούκι μουμουρρίζει (διὰ
 Καὶ τὸ πουλὶ γλυκόφωνα 'Ὁλόνηρα σκιρτᾷ
 Νὰ κελαδητὸ ἀρχίζει, 'Ἄλλ' ὄμως πάντα σὲ ποθῶ
 Τσιμποῦκι μου χρυσό!

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Εἰς τοὺς ἀγρούς δλόξασθα Κ' ὄλοῦθε ρίχνει φλογερὲς
 Τὰ στάσια κυματίζουν 'Ὁ ἥλιος σαγιτιές,
 Κ' ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν καρ- 'Ἄλλ' ὄμως πάντα σὲ ποθῶ
 Τὰ δενδρικά λυγίζουν, (πῶν) Τσιμποῦκι μου χρυσό!

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Καὶ πότε εἶνε χαρούμενος Εὐτυχισμένος σάν περνῶ
 'Ὁ κόσμος σάν ἐτώρα: Χωρὶς ἕναν καυμό,
 Μὲ τὸ σταφύλι, τὸ κρασί, 'Ἄλλ' ὄμως πάντα σὲ ποθῶ,
 Μὲ τὰ λοιπὰ τὰ δῶρα, Τσιμποῦκι μου χρυσό!

ΤΟ ΧΕΙΜΩΝΑ

Χειμῶνα...κάποιαν καὶ σὺ Εἰς τὰ κατέλλα, στά θουνά,
 Θέ ἰσῆς καλὴ μέρα. Εἰς τὴ φωτιά σιμά,
 Κ' ἐνὸ χιονίζει ὑπαυακτικῆς, 'Ἀκόμη πλέον σὲ ποθῶ
 Ἄπ' τὸν ψηλὸν αἰθέρα, Τσιμποῦκι μου χρυσό!

Ο ΕΘΝΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ ΤΩΝ ΣΕΡΒΩΝ

Θρωσιές ἐκείνο τὸ θουνὸ Κ' εὐγὲς στέλνουν στὸν "Α-
 Ποῦ ἔκλειανε λιμνίονα (πλαστον)
 Στὰ ξακουστὰ παλάτια μας Νὰ νικηθοῦν οἱ ἐχθροὶ μας.
 Τὰ Σερβικά ευφτέρια!

'Ἐκεῖ κ' ἐνὸ τὴν ὠμορφή Εἰς τὸν γῆ κ' οὐρανοῦ
 Ποισένα θά θωοήσω, Γλυκοφιλέται, πέ μου,
 Καὶ τ' ἄνιο τὸ γῶμα της Πέες μου, θες νὰ νικησοῦν.
 Μὲ σέσθας θὰ φιλήσω. Στὸς κάμπους τοῦ πολέμου;

Καὶ μετ' τὴ σπᾶθη δόλογγιη Στὸ γῶμα ἐκεῖ πεσμένοι
 Θά πεταγτῶ στὴ γ' ἄρα Βοηθήσατε με, ἐκδικήσατε με!
 'Ὅπου γλυκὲς ἀνάμνησες Φωνάζει πληγωμένος.
 Μοῦ ἀνεθυμίζουν τώρα.

Καὶ μετ' φωνὴ τρομακτικὴ 'Ἐκεῖ κ' ἐνὸ τὰ Τουρκικά
 Θά πῶ στὸν τύραννό μας Κεφάλια θά θερίσω
 Φεῦγα... πετάξου, θάρθαρα, Μὲ τὸ σπαθὶ καὶ τὰ δεσιὰ
 Ἄπὸ τὸ γονικὸ μας! Τοῦ σκλάβου θε νὰ λύσω.

'Ἦρθε καιρὸς νὰ ἐκδικηθῶ, 'Ἐκεῖ κ' ὁ Μίλος τὸ θεριὸ
 Τὴ φλόγα μου νὰ σθῶσω Κιμῶντ' αἰματωμένους
 Στὰ στήθια καὶ στὸ σῆμα σου Κ' ἔταν τὰ μαῦρα αἰθερα
 Γὰ χέρια νὰ θουτήσω! Σουτρούβῃ ὁ σκλαβωμένος.

'Ἐκεῖ σὲ δάσος σκιερὸ, Τότε κ' ἐμεῖς μετ' τὸ θεοῦ
 Κοιμῶνται οἱ Δεκιανοὶ μας Κ' ἐκεῖ σὲ χάμα ἐλεύθερο
 "Ὅλοι θά κοιμηθοῦμε.